

iets hards. Zijn belangstelling werd verder gewekt, maar hij wist dat hij de brief niet mocht openen. Wat hem echter nog meer fascineerde, was de naam die op de envelop stond geschreven. Hij herkende die. De geadresseerde, een zekere Isabella Vermeulen, was jaren bekend geweest in de kunstenaarswereld. Zelf had hij niet zoveel met kunst, maar zijn vrouw was weleens naar een expositie van haar geweest en had jaren geleden een tekening gekocht die nu bij hun thuis in de logeerkamer hing.

Yannick zocht verder in het systeem naar de reden waarom het nooit was afgeleverd of opgehaald. Het dossier vermeldde dat mevrouw Vermeulen de stad voor een langere periode had verlaten, vlak voordat het poststuk werd aangeboden. Een kaartje met *Niet thuis* was achtergelaten, maar het was nooit opgehaald. Waarom niemand het daarna nooit had opgevolgd, bleef een raadsel.

Hij zou de envelop met inhoud alsnog bezorgen en zocht naar Isabella Vermeulens huidige verblijfplaats, wat makkelijker bleek dan gedacht. Ze woonde nog steeds op hetzelfde adres. Een vrijstaande woning aan de rand van de stad en een paar honderd meter van het Leeuwarder bos. Na zijn dienst zou hij ernaartoe rijden om het af te leveren.

Een uur later zat zijn werkdag erop en reed hij met zijn bestelbus naar de rand van Leeuwarden. Hij was al jaren niet meer in deze buurt geweest. De deurbel van de woning kon hij niet vinden en daarom klopte hij op het raam. De deur werd opengedaan en hij werd begroet door een bleke vrouw met zilvergrijs haar en nieuwsgierige ogen.

Hij stelde zichzelf voor: 'Mijn naam is Klaver en ik werk in het postdepot. Deze envelop met inhoud is twintig jaar geleden aangetekend verstuurd, maar nooit opgehaald.' Daarop overhandigde hij het poststuk. 'Volgens onze adresgegevens woonde u hier toen ook al.'

De vrouw nam de envelop aan met een geïnteresseerde blik en bedankte hem vriendelijk.

'Het is bijzonder dat een poststuk zolang onderweg is. Om onverklaarbare redenen is het al die jaren niet bezorgd.'

De vrouw keek hem vragend aan en zei: 'Dat is inderdaad een heel lange periode. Kom binnen, heeft u tijd voor een kop koffie?'

'Graag,' antwoordde hij, in de hoop dat ze misschien het poststuk nog

zou openen in zijn bijzijn. Ze liepen door de smalle hal waarvan de wanden vol hingen met kleine schilderijtjes. Hij was bang dat hij er één van de muur zou stoten en volgde de vrouw daarom voorzichtig naar een ruimte die de woonkeuken bleek te zijn.

Ze gebaarde dat hij kon gaan zitten en schonk voor hun beiden een kop koffie in: 'Heeft u iets in de koffie?'

'Nee, zwart, dank u wel.'

Haar handen die onder de verfvlekken zaten gleden over het papier van de envelop. 'Ik herken het handschrift van de afzender niet,' zei ze met vaste stem.

Yannick bleef zitten, zijn nieuwsgierigheid was groot. Maar voordat hij iets kon vragen, opende ze langzaam de envelop. Hij wilde niet brutaal en nieuwsgierig overkomen, maar kon zijn ogen niet afhouden van de inhoud: een vel papier en een cassettebandje.

'Mevrouw Vermeulen, gaat het wel goed met u?' Zijn toon was aarzelend, maar er klonk ook iets anders in door: bezorgdheid. Hij zag dat ze nog bleker was geworden.

'Eén moment!' riep ze, toen ze het vel papier had opgevouwen.

De postbezorger keek haar met onderzoekende blik aan. 'Ik... Ik wilde gewoon zeker weten dat alles in orde is,' zei hij langzaam. Maar zijn ogen dwaalden af, naar haar handen, die lichtjes beefden.

De vrouw tegenover hem glimlachte koel. 'Alles is prima, dank u. Ik ga straks kijken of ik nog ergens een cassettespeler heb en in alle rust luisteren wat er op het bandje staat. Heel erg bedankt dat u het persoonlijk hebt gebracht.'

Yannick knikte, maar bleef nog even zitten. 'Weet u, dit postpakket... Het voelt alsof het iets heel belangrijks bevat. Iets wat misschien... gevaarlijk kan zijn. Ik weet niet waarom ik die gevoelens heb.'

Isabella's glimlach verstarde, maar ze herstelde zich snel. 'Het zijn waarschijnlijk niets meer dan oude herinneringen. En sommige herinneringen verdienen het om begraven te blijven.'

Yannick keek haar nog een moment aan, alsof hij twijfelde of hij haar moest geloven. Uiteindelijk besloot hij de woning te verlaten. Hij knikte en draaide zich om, zijn voetstappen wegstervend in de duisternis. Haar peinzend achterlatend.

Die avond, terwijl hij thuis zat, kon hij het gevoel niet van zich afschudden dat er meer aan de hand was. De glimp van Isabella Vermeulens ongeruste gezicht bleef hem achtervolgen. Wat zat er in de envelop die zo lang verborgen was gebleven? En waarom was het nooit opgehaald? Hij wist dat post vaak een verhaal te vertellen had, maar hij wist ook dat hij zijn taak had volbracht. De envelop was afgeleverd en hij zou nooit weten wat er in de brief en op het cassettebandje stond. Wat het ook was, het pakket had een geheim met zich meegedragen dat twintig jaar had gewacht om onthuld te worden. Een geheim waarvan Yannick, diep van binnen, wist dat het misschien beter was als hij er nooit achter zou komen.